

Sygn. akt I CSK 375/22

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku J. B.
z udziałem I. D.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 marca 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 9 grudnia 2020 r., sygn. akt II Ca (...),

**1.odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2.nie obciąża wnioskodawczyni kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 9 grudnia 2020 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej z uwagi na oczywiste naruszenie przez Sąd zasad wykładni normy prawnej. W ocenie wnioskodawczyni istnieje również potrzeba wykładni przepisów prawa, szczególnie w zakresie pojęcia „ważnych powodów”, co wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Według skarżącej argumentem za przyjęciem skargi kasacyjnej jest również panująca ewolucja światopoglądowa oraz lawinowy wzrost rozwodów, co sprawa,

że instytucja nierównych udziałów w majątku wspólnym małżonków ma coraz częściej zastosowanie w praktyce sądów powszechnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca nie wykazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy juralnej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Po pierwsze, skarżąca nie sporządziła w sposób prawidłowy uzasadnienia przesłanek kasacyjnych na które się powołuje, ograniczając się w tym zakresie do czterech zdań sformułowanych dla obu przesłanek (k. 8 skargi kasacyjnej). Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest natomiast odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Wniosek ten podlega analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, mimo że argumenty mogą być podobne (postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2020 r., I CSK 380/19).

Po drugie, skarżąca nie wskazuje nawet, które przepisy prawa materialnego lub procesowego zaskarżone postanowienie narusza w sposób kwalifikowany, co jest wymagane przy powoływaniu się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W tym zakresie autor skargi powołuje się na „naruszenie zasad wykładni normy prawnej”. Nie wiadomo jednak jakich zasad i w odniesieniu do jakiej normy. Wnioskodawczyni nie precyzuje również, jakie przepisy wymagają w jej ocenie wykładni, odwołując się do bliżej niezdefiniowanych „przytoczonych przepisów prawa”. Zupełnie niezrozumiałe i niemające związku ze sprawą (o podział majątku wspólnego) jest natomiast odwołanie się do ewolucji światopoglądowej oraz lawinowego wzrostu rozwodów.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz na podstawie art. 520 § 1 i 2 k.p.c. i art. 102 k.p.c. nie obciążył wnioskodawczyni kosztami postępowania kasacyjnego.

